

DARY DUCHOWE

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 1 sierpnia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: 1 Kor 12,1-31; Ef 4,11-13; 1 Kor 13,1-13; 1 P 4,8-11; 1 Kor 14,27; Am 3,7.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Dążcie do miłości, starajcie się też usilnie o dary duchowe, a najbardziej o to, aby prorokować” (1 Kor 14,1).

Podobnie jak ludzki organizm, Kościół stanowi jedność, ale składa się z wielu części, z których wszystkie mają inne role, funkcje i zdolności. Stosowane z miłością dary Ducha Świętego sprzyjają poczuciu jedności odzwierciedlającej charakter jedynego Boga istniejącego w trzech osobach.

W tym tygodniu przestudiujemy naukę apostoła Pawła o darach Ducha Świętego zawartą w 12., 13. i 14. rozdziale *Pierwszego Listu do Koryntian*. Rozdziały te są częścią większej części listu, w której Paweł mówi o właściwym postępowaniu chrześcijan w religijnym kontekście (zob. 1 Kor 11,1-14,40). Zasadniczą troską Pawła jest problem porządku w zgromadzeniu religijnym. Apostoł reaguje na ten problem, porównując Kościół do organizmu, którego części spełniają różne funkcje mające się przyczyniać „do budowania ciała Chrystusowego” (Ef 4,12). Krótko mówiąc, Bóg dał Kościołowi dary duchowe, aby przyczyniały się do jedności w różnorodności.

Z pewnością Paweł miał na myśli problem podziałów w zborze poruszony w pierwszych czterech rozdziałach tego listu, gdzie jako odpowiedź na brak zgody wśród członków Kościoła przedstawił jedność w Chrystusie. Teraz Paweł rozwija tę ideę, przedstawiając swoje zrozumienie roli darów Ducha Świętego. Według apostoła jedność w Chrystusie i Duchu Świętym to jedyny sposób na uniknięcie rozłamów.

W 1 Kor 12,1 Paweł wprowadza nowy temat, używając wyrażenia: „A co do...”. Bibliści dyskutują nad tym, czy Paweł miał na myśli *dary duchowe* czy *duchowych ludzi*, gdyż greckie wyrażenie *ton pneumatikon* dopuszcza obie możliwości. 1 Kor 12,4 wskazuje jednak, że Paweł miał na myśli dary duchowe. W 1 Kor 12,2-3 apostoł zwraca uwagę na to, że pierwszym darem Ducha Świętego jest odważne wyznanie, że Jezus jest Panem. W czasach nowotestamentowych stwierdzenie, że Jezus jest Panem, było jednoznaczne ze stwierdzeniem, iż cesarz nim nie jest (zob. Dz 17,7; zob. także J 19,12.15). Coś takiego mogło zostać zakwalifikowane jako wystąpienie przeciwko władzy cesarskiej karane śmiercią.

Zarówno Jezus, jak i Paweł podkreślili fakt, iż wiara w Boga — nawet w obliczu prześladowań i groźby śmierci — jest darem Ducha Świętego. W gruncie rzeczy wiara jest najbardziej zasadniczym z darów Ducha Świętego. Nic dziwnego, że zajmuje pierwsze miejsce na liście w 1 Kor 13,13. W 1 Kor 12,9 Paweł wyraźnie stwierdza, że wiara jest darem duchowym. Jednak istnieje jeszcze wiele innych darów. Fakt, iż Duch Święty rozdziela różnego rodzaju dary „każdemu poszczególnie, jak chce” (1 Kor 12,11), świadczy o tym, że dary te są niezbędne.

Przeczytaj 1 Kor 12,1-6. Co zostało uwydatnione w tym fragmencie listu?

Powtarzanie słowa *różne* kładzie nacisk na mnogość darów. To, co w 1 Kor 12,1 Paweł nazywa darami duchowymi, rozwija potem w 1 Kor 12,4-6 przy pomocy różnych słów: *dar* (gr. *charisma*), *posługa* (gr. *diakonia*) i *działanie* (gr. *energema*). Choć słowa te oznaczają różne rzeczy, ważne jest to, byśmy nie próbowali dokonywać stanowczego rozróżniania między nimi, a to ze względu na paralelizm występujący w tym fragmencie listu. Należy także zauważyć, że dary duchowe są przeznaczone do budowania jedności opartej na charakterze jedynego Boga w trzech osobach (zob. także Ef 4,8-11). Podczas gdy Duch Święty udziela darów wierzącym, to Bóg udziela im mocy do służenia Chrystusowi w społeczności wierzących (zob. 1 Kor 12,5-6). Każdy wyznawca indywidualnie otrzymuje dary Ducha Świętego (zob. 1 Kor 12,11), ale wszystkie te dary przyczyniają się do dobra całej społeczności wierzących.

Zwróć uwagę na to, iż Paweł kładzie nacisk na jedność. Dlaczego jest to tak ważne dla Kościoła?

Język jedności zastosowany w 1 Kor 12,4-6: „Duch ten sam. (...) Pan ten sam. (...) ten sam Bóg”, jest następnie stosowany i rozwijany w pozostałej części 12. rozdziału *Pierwszego Listu do Koryntian*. Jest to widoczne w wyrażeniach użytych przez Pawła: „Jeden i ten sam Duch” (1 Kor 12,11), „ciało jest jedno” (1 Kor 12,12), jedno ciało (zob. 1 Kor 12,12-13.20), jeden Duch (zob. 1 Kor 12,13), „nawzajem o sobie jednakże staranie” (1 Kor 12,25).

Wraz z pojęciem jedności Paweł uwydatnia różnorodność członków ciała Chrystusowego, używając wyrażeń takich jak: członków jest wiele (zob. 1 Kor 12,12.20), „wszyscy zostaliśmy ochrzczeni” (1 Kor 12,13), „ciało nie jest jednym członkiem, ale wieloma” (1 Kor 12,14), „całe ciało” (1 Kor 12,17), „każdy z nich” (1 Kor 12,18), członki ciała (zob. 1 Kor 12,22-23), „wszystkie członki” (1 Kor 12,26). To zwrócenie uwagi zarówno na jedność, jak i na różnorodność świadczy o tym, że dary duchowe mają na celu sprzyjanie jedności w różnorodności.

Ta jedność w różnorodności musi odzwierciedlać charakter Boga. Ojciec, Syn i Duch Święty są odrębnymi osobami. Każda z tych Trzech Osób zachowuje swoją indywidualność, ale działają One razem w celu podniesienia Kościoła na wyższy poziom oraz wyposażenia go w moc do pełnienia jego misji (zob. 1 Kor 12,4-6 i Ef 4,11-13).

Przeczytaj 1 Kor 12,12-31. Dlaczego podobieństwo do organizmu złożonego z wielu części stosownie obrazuje Kościół złożony z wielu różnych osób?

Zasadniczą myślą 12. rozdziału *Pierwszego Listu do Koryntian* jest to, że choć części ciała różnią się między sobą (zob. 1 Kor 12,15-20), to jednak są zależne od siebie nawzajem (zob. 1 Kor 12,21-26). Stopy nie mogą się obyć bez oczu, gdyż nie wiedzą, dokąd mają się skierować. Oczy nie mogą niczego chwycić ani podnieść, dlatego potrzebują rąk. Odczucie, że niektóre części ciała są słabsze (zob. 1 Kor 12,22) czy mniej ważne (zob. 1 Kor 12,23) niż inne, jest jedynie subiektywne, gdyż wszystkie części ciała są niezbędne (zob. 1 Kor 12,22).

Niestety, wśród Koryntian pojawiła się skłonność do przeceniania niektórych darów i lekceważenia innych. Aby wyprowadzić ich z tego błędu, Paweł zwrócił im uwagę na miłość, która jest drogą „jeszcze doskonalszą” (1 Kor 12,31). Mówiąc innymi słowami, bez względu na to, jaki to dar, mądrze stosowany z miłością jest miłą Bogu.

Przeczytaj listy darów duchowych w 1 Kor 12,8-10.28; Rz 12,6-8; Ef 4,11. Jakie dary duchowe otrzymałeś? Jak możesz z nich korzystać dla budowania Kościoła, ciała Chrystusowego?

„Miłość nie jest jednym z wielu darów. Jest środkiem, przez który wszystkie dary osiągają swój ostateczny cel”¹⁸.

Przeczytaj 1 Kor 13,1-7 i 1 P 4,8-11. Jaka jest rola miłości w kontekście darów duchowych?

13. rozdział *Pierwszego Listu do Koryntian* uczy, że jedynie w połączeniu z miłością dary duchowe mogą być używane we właściwy sposób. Paweł rozpoczyna 13. rozdział *Pierwszego Listu do Koryntian*, nawiązując do darów wymienionych w 12. rozdziale, ale tylko po to, by podkreślić, że jeśli nie są one używane z miłością, wówczas nie mają żadnej wartości. Tak więc wiedza (zob. 1 Kor 12,8) i wiara (zob. 1 Kor 12,9), i to nawet taka, która góry przenosi, są niczym bez miłości (zob. 1 Kor 13,2). Bez miłości zdolność mówienia językami (zob. 1 Kor 12,10.28.30) jest jedynie jak miedź dzwicząca lub cymbał brzęmiący (zob. 1 Kor 13,1). Podobnie nawet tak ważny dar jak prorokowanie traci swoje znaczenie, jeśli nie jest używany w imię miłości (zob. 1 Kor 13,2).

W 1 Kor 13,4-7 Paweł mówi o tym, czym jest miłość, a czym nie jest, a właściwie, co miłość czyni, a czego nie czyni. Wyrażenia, które apostoł wybrał, by opisać miłość, wskazują, że miłość jest nie tyle czymś, co czujemy, ile tym, co czynimy. Tak więc Paweł mówi, że miłość (1) jest cierpliwa, (2) jest dobrotliwa, (3) raduje się z prawdy, (4) wszystko zakrywa, (5) wszystkiemu wierzy, (6) wszystkiego się spodziewa i (7) wszystko znosi. Z drugiej strony miłość (1) nie zazdrości, (2) nie jest chępliwa, (3) nie nadyma się, (4) nie postępuje nieprzystojnie, (5) nie szuka swego, (6) nie unosi się, (7) nie myśli nic złego i (8) nie raduje się z niesprawiedliwości.

To piętnaście wyrażen, które stanowią solidny przewodnik postępowania w kontekście korzystania z darów duchowych. Ciekawe jest to, że omówienie prawdziwej miłości zostało umieszczone między 12. a 14. rozdziałem *Pierwszego Listu do Koryntian*, w których to rozdziałach Paweł porusza kwestię konfliktu dotyczącego darów duchowych. Miłość jest kluczem do mądrego posługiwania się darami duchowymi. Miłość została też postawiona obok wiary i nadziei, ale jest największa z nich (zob. 1 Kor 13,13).

Dlaczego miłość ma tak istotne znaczenie dla naszej wiary? Jak lepiej moglibyśmy doświadczyć realności Bożej miłości niż przez modlitwę o to, byśmy odzwierciedlali tę miłość wobec bliźnich?

¹⁸ Carl P. Cosaert, *1 Corinthians*, w: *Andrews Bible Commentary: New Testament*, Berrien Springs 2022, s. 1643.

A co z darem języków? W świetle innych przejawów dar języków wspomniany w całej *Biblii* (zob. Mk 16,17; Dz 2,1-13; 10,44-48; 19,6) i dar języków w *Pierwszym Liście do Koryntian* jest udzielaną przez Ducha Świętego zdolnością mówienia obcymi językami.

Paweł wymienia dar języków na liście darów w 1 Kor 12,8-10 (zob. także 1 Kor 12,28.30; 13,1.8). Nawiązuje też do tego daru kilkakrotnie w 14. rozdziale *Pierwszego Listu do Koryntian*. Greckie słowo *glossa* (język) występuje ponad dwudziestokrotnie od 12. do 14. rozdziału *Pierwszego Listu do Koryntian*, w tym piętnastokrotnie w samym tylko 14. rozdziale. Ponadto greckie słowo *heteroglossoi* (ludzie obcego języka) także występuje w 1 Kor 14,21. Tak duża liczba nawiązań do daru języków sugeruje, że kwestia ta była przedmiotem szczególnej troski Pawła. Niewłaściwe wykorzystywanie i nadużywanie tego daru przez zbór w Koryncie powodowały nieporządek i zamieszanie podczas publicznych nabożeństw (zob. 1 Kor 14,23.27.33.40).

Przeczytaj 1 Kor 14,5.13.26-27; 12,10.30. Jakich szczególnych instrukcji udzielił Paweł Koryntianom w kwestii daru języków?

Powodem, dla którego dar mówienia językami musi iść w parze z darem wykładania (tłumaczenia) języków jest to, że języki te muszą być zrozumiałe dla słuchających (zob. 1 Kor 14,9). W przeciwnym razie nie istniałaby żadna korzyść z używania tego daru (zob. 1 Kor 14,6). To wyjaśnia, dlaczego Paweł tak usilnie podkreślał kwestię tłumaczenia i zrozumienia języków. Oczywiście nie krytykował on samego daru języków, ale, jak się przekonamy w kolejnej części lekcji, nadużywanie tego daru przez korynckich chrześcijan połączone z zaniedbywaniem daru prorokowania.

W tym miejscu musimy zauważyć, że choć Paweł pragnął, by wszyscy w Koryncie mówili obcymi językami (zob. 1 Kor 14,5), to jednak nie spodziewał się, że coś takiego nastąpi (zob. 1 Kor 12,10). Zatem twierdzenie, „że wszyscy muszą mówić językami, zanim dostąpią chrztu w Duchu Świętym, jest wypaczeniem nauczania Pawła z 12. i 14. rozdziału *Pierwszego Listu do Koryntian*”¹⁹.

Czy w twoim zborze ktoś otrzymał dar mówienia językami? Jak ten ktoś może używać tego daru w celu głoszenia Chrystusa tym, którzy Go nie znają? Jak współczesne przykłady autentycznego daru języków pomagają nam zrozumieć prawdziwą naturę tego daru omawianego przez apostoła Pawła?

¹⁹ George E. Rice, *Nauka o darach duchowych*, w: Beata Baron, Igor Baron i Adam Grześko-wiak (red. red.), *Teologia Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego*, cz. 2, Podkowa Leśna 2018, s. 385 (przyp. red.).

Dar prorokowania zajmuje istotne miejsce podczas omawiania darów duchowych przez apostoła Pawła. Co ciekawe, dar prorokowania jest wymieniany zazwyczaj przed darem języków (zob. 1 Kor 12,10.28; 13,8). Gdy dar języków jest wymieniany przed darem prorokowania, ma to jedynie podkreślić jego stosunkowo mniejsze znaczenie w porównaniu ze znaczeniem daru prorokowania (zob. 1 Kor 14,4-6.22).

Przeczytaj Ef 4,11-13 i 1 Kor 14,3-4. Co te fragmenty listów mówią o celu darów duchowych ogólnie i darze prorokowania w szczególności?

Dar prorokowania ma służyć „zbudowaniu i napomnieniu, i pocieszeniu” (1 Kor 14,3; por. Dz 15,32). To sugeruje, że prorokowanie oznacza nie tyle przepowiadanie przyszłości, ile nauczanie, jak żyć w teraźniejszości. Grecki czasownik *profeteuein* może oznaczać albo: *powiedzieć coś z wyprzedzeniem*, albo: *powiedzieć coś w czyimś imieniu*. Pierwsze znaczenie tego słowa można odnaleźć na przykład w Dz 2,29-31 (por. Am 3,7), gdzie stwierdzenie, że Dawid jest prorokiem, zostało objaśnione jako dzieło przewidywania. Drugie znaczenie zostało ukazane w Dz 15,32, gdzie Juda i Syłas zostali nazwani prorokami. Ich działalność prorocka polegała jednak na napominaniu i umacnianiu braci i siostr za pomocą licznych kazań.

Z Ef 4,11-13 dowiadujemy się, że dary duchowe nie ustały po erze apostołskiej. Mają istnieć i funkcjonować aż do końca świata (zob. Dz 2,39). Jednak jeśli ktoś podaje się za proroka, musi być oceniany na podstawie *Pisma Świętego*. Musi spełnić cztery warunki. Po pierwsze jego proroctwa muszą się wypełnić (zob. Pwt 18,22 i Jr 28,8-9). Po drugie jego przesłanie musi być zgodne z przesłaniami poprzednich proroków (zob. Pwt 13,1-3 i Iz 8,20). Po trzecie jego codzienne życie ma świadczyć o poświęceniu dla Chrystusa (zob. 1 J 4,1-3). Po czwarte Jezus powiedział, że prawdziwych proroków należy odróżniać od fałszywych po owocach ich działalności (zob. Mt 7,15-20).

Apokalipsa Jana wskazuje, że dar prorokowania jest szczególnym wyróżnikiem Kościoła ostatków (zob. Ap 12,17; 19,10). Jako adwentyści dnia siódmego wierzymy, że dar prorokowania został udzielony Ellen G. White, a jego owocem są jej pisma.

Jakie mamy powody, by wierzyć, że dar prorokowania został udzielony Ellen G. White? Na jakie pytania dotyczące jej roli i autorytetu musimy znaleźć odpowiedzi?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Niechaj ludzie wyruszą do pracy, ufając Panu, a On pójdzie z nimi, przekonując i nawracając dusze. Jeden pracownik może być zdolnym mówcą, drugi — dobrym autorem tekstów, trzeci może mieć dar głębokiej, szczerej i żarliwej modlitwy, a czwarty może mieć dar śpiewu. A jeszcze inny będzie miał szczególną zdolność wykładania Słowa Bożego z całą wyrazistością. Każdy dar ma być wykorzystywany w służbie dla Boga, gdyż On współdziała z każdym pracownikiem. Jednemu Bóg daje słowo mądrości, drugiemu — wiedzę, a jeszcze innemu — wiarę. Wszyscy mają pracować pod Jego przywództwem. Różnorodność darów prowadzi do różnorodności działań, »lecz ten sam Bóg (...) sprawia wszystko we wszystkich« (1 Kor 12,6).

Niech nikt nie gardzi rzekomo mniej ważnymi darami. Niech wszyscy przystąpią do pracy. Niech nikt nie stoi z założonymi rękami w niewierze, sądząc, że nie jest w stanie wykonać istotnej pracy. Przestańcie patrzeć na siebie. Patrzcie na waszego Wodza. W pokorze, szczerości i miłości czynicie, co możecie”²⁰.

„Każdy z nas potrzebuje pomocy innych. Bóg działa przez wielu różnych ludzi. Różne dary dane poszczególnym osobom mają zostać połączone, »aby przygotować świętych do dzieła posługiwania, do budowania ciała Chrystusowego« (Ef 4,12). (...).

Zawsze na naszej drodze znajdują się przeszkody, ale mamy podążać za naszym Wodzem i razem, ramię w ramię, stawiać czoło przeciwnościom”²¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Zastanów się nad darem prorokowania. Dlaczego prorokowanie jest ważniejsze niż dar języków, jeśli te nie są zrozumiałe dla słuchających? Jeśli potrzebujesz, przeczytaj jeszcze raz 14. rozdział *Pierwszego Listu do Koryntian*, aby przypomnieć sobie argumenty użyte przez Pawła.

2. Podczas wspólnego studium *Biblii* omówcie życie i służbę Ellen G. White oraz to, dlaczego jako Kościół jesteście przekonani, iż w jej działalności przejawiał się autentyczny dar prorokowania. Jakie dobrodziejstwa przynosi Kościołowi ten dar? Jakie wyzwania wiążą się ze zrozumieniem, w jaki najlepszy sposób możemy używać tego daru?

3. Pomyśl o trzech czy czterech osobach, które naprawdę cię kochają. Skąd wiesz, że ich miłość do ciebie jest szczera? Jak pomaga ci to zrozumieć, dlaczego Paweł tak dużo mówił o miłości, objaśniając dary duchowe?

4. Choć miłość jest ważna, dlaczego nie może ona być jedynym kryterium oceny, czy ktoś mówi prawdę i jest wart wysłuchania?

²⁰ Ellen G. White, w: *The Advent Review and Sabbath Herald*, 12.4.1906.

²¹ Taż, *The Upward Look*, Waszyngton 1982, s. 141. Przeczytaj także: R[oswell] F. C[ottrell], *Spiritual Gifts*, w: Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, t. 1, Battle Creek 1858, s. 5-16.